

LÃNH THỔ - LÃNH HẢI: SỨC MẠNH CHỐNG BẮC XÂM

Đỗ Thái Nhiên

(<http://www.vietvusa.com>)

Có thể nói được rằng: lịch sử Việt Nam là lịch sử chống xâm lược Trung Quốc. Mặt khác, chính lịch sử chống Bắc xâm của dân tộc Việt Nam đã là những bức tranh hoành tráng giúp thế giới thấy được lòng yêu nước vô song của dòng giống Lạc Hồng. Hai Bà Trưng, Trần Hưng Đạo, Nguyễn Huệ... là những thanh âm vang vọng muôn đời rằng hàng rào phòng thủ bao quanh đất nước Việt Nam chính là lòng yêu nước và rằng không phân biệt thành phần xã hội, tuổi tác, nam nữ, mọi người Việt Nam đều yêu nước nồng nhiệt. Câu hỏi được đặt ra là: Liệu chừng có sự khác biệt hay không giữa lòng yêu nước của người Việt xưa và người Việt nay?

Phát âm hai chữ yêu nước rất dễ. Dùng chính xương máu của mình để biểu lộ lòng yêu nước không phải là chuyện đơn giản. Yêu nước phải có sức mạnh. Sức mạnh của một dân tộc được qui định bởi hai yếu tố: tinh thần và vật chất.

Đời sống thể chất của người dân sẽ lớn mạnh nếu trẻ em không bị nuôi dưỡng bởi sữa pha melamine hoặc sữa giả chỉ có dưới 2% chất đạm (Tin báo chí quốc nội: Từ 08/2008 cho đến nay 02/2009 sữa giả bị khám phá nhưng vẫn tràn ngập thị trường Việt Nam, CSVN bất động). Câu chuyện về sữa dành cho trẻ em chỉ là sự nhấn mạnh: đời sống thể chất của người dân chỉ được chăm sóc hợp lý trong trường hợp nhà cầm quyền không thối nát.

Đời sống tinh thần hay nói rõ hơn, lòng yêu đồng bào, yêu nước của người dân chỉ cất cánh bay cao nếu người dân được sinh sống trong một môi trường văn hóa truyền thống và lành mạnh. Muốn vậy văn hóa phải được rao giảng từ giáo dục học đường và giáo dục truyền thông xã hội. Cả hai nguồn cội giáo dục trọng yếu kia đều bị què quặt dưới ách cai trị của nhà cầm quyền phi chính thống: CSVN. Năm 1954 Miền Bắc Việt Nam, sau đó năm 1975 toàn thể Việt Nam bị tràn ngập bởi một hình thái văn hóa quái dị: tham ô và hối lộ được nâng lên hàng phong tục. Khi nhà nước muốn cướp đất của dân thì lập tức đất của dân biến thành công viên cây xanh. Sau đó chẳng bao lâu công viên cây xanh trở thành đất làm nhà cho cán bộ thống trị. Khi nhà nước muốn “ôn định chính trị” thì lập tức nhà riêng của những công dân yêu chuộng tự do dân chủ bị bôi trét bởi khối lượng lớn phân người pha trộn dầu nhớt. Hành động pha trộn kia nhằm làm cho công việc tẩy rửa mùi xú uế cực kỳ khó khăn. (Xin tham khảo hồ sơ Cụ Hoàng Minh Chính và nhà văn Trần Khải Thanh Thủy). Khi CSVN muốn bảo vệ “uy tín” của đảng thì tội nhận hối lộ 2 triệu 600 ngàn Mỹ Kim của một công ty Nhật Bản lập tức biến thành tội cho thuê công ốc để bỏ túi riêng 70.000 Mỹ Kim... Sau nhiều thập niên ngụp lặn trong văn hóa đá cá lặn dưa như vừa mô tả dân tộc tình và dân tộc tính của một số người Việt quốc nội đã có những thoái trào nào chăng? Câu trả lời nằm trong các thảm cảnh điển hình sau đây:

Thảm cảnh một: ngày 1 tháng Giêng/2009, nhà cầm quyền Hà Nội long trọng mở lễ hội Hoa Xuân 2009. Sau giờ khai mạc chẳng bao lâu, người Hà Nội, đặc biệt là đồng đảo giới trẻ Hà Nội, đã thô bạo nhảy vào hội hoa. Người bẻ cành hoa, kẻ ôm nguyên chậu cây kiểng, mạnh ai nấy cướp hoa, trộm lá. Họ hiên ngang hành động như hội hoa bỗng nhiên hiện ra ở chốn rừng xanh không người. Chỉ thoáng chốc hoa chưa kịp nở đã vùi tàn. Nhìn

cảnh hội hoa bi tấn công tàn tệ có người thờ dài cho rằng văn hóa Hà Nội ngày nay đang bị đẽ bẽp bởi “Văn hóa của bầy ruồi”.

Một khi quần chúng phải ứng xử với nhau và với xã hội bằng văn hóa của bầy ruồi làm gì quần chúng kia còn có được ý thức yêu nước

Thảm cảnh hai: Tin từ Vietnamnet, báo điện tử của CSVN, cho biết: tối ngày 20/01/2009 , trên quốc lộ (I), xe vận tải mang bảng số 29z-0495, chở gỗ trầm theo hướng Bắc Nam, khi tới xã Kỳ Đồng, Kỳ Anh, Hà Tĩnh đã đâm thẳng vào một xe chạy ngược chiều. Xe này chở trái cây mang bảng số 34l-2265. Tai nạn xảy ra làm hai tài xế cùng hai phụ xe bị thương rất nặng. Xác người bị thương, trái cây hòa với máu văng tung tóe trên quốc lộ (I), tạo thành cảnh tượng tan nát đến rợn người. Ngay khi tai nạn vừa xảy ra, dân chúng từ các làng xã chung quanh vội vàng kéo tới. Thế nhưng thay vì cấp cứu những người bị thương, đám dân chúng kia chỉ biết cướp trái cây, mang chạy về nhà.

Đồng bào không thương yêu đồng bào. Làm gì có sự việc đồng bào yêu nước.

Thảm cảnh ba: Tin từ Hà Nội cho biết ngày 05/02/2009, lúc 04 giờ sáng trạm kiểm dịch Hà Đông đã bắt giữ một xe vận tải chuyên chở 1500 gà vịt với giấy kiểm dịch bị cạo sửa. Vì vậy nhà cầm quyền thú y quyết định tiêu hủy số gà vịt vừa kể. Buổi chiều cùng ngày, 30 nhân viên y tế mang số gia cầm bị bắt tới bãi cát Hồng Vân, Thường Tín để thực hiện lệnh tiêu hủy. Khi nhân viên hữu trách bắt đầu ném gà vịt xuống hố và châm lửa hỏa thiêu thì dân chúng địa phương ào ạt nhảy vào cướp gà vịt. Ngay cả khi 20 lít xăng đã đổ xuống hố và châm lửa, dân chúng vẫn nhảy xuống hố để cướp gà vịt. Có người bỏ gia cầm cướp được vào bao bố. Có người nhảy xuống hố ném gia cầm ngược lên miệng hố để cho người nhà chụp bắt. Có người leo lên xe chở gà vịt và lái xe ra giữa bãi cát để hành động cướp giật được thực hiện dễ dàng hơn... Kết quả chỉ có khoảng 300 gà vịt bị tiêu hủy 1200 con còn lại chạy vào bụng quần chúng địa phương.

Bản tin về vụ cướp gà ngay giữa huyện Thường Tín, Quận 10 Hà Nội cho thấy một số người Hà Nội ngày nay chủ trương thà ăn gà vịt bệnh còn hơn sống trong đói khổ. Đứng giữa tình huống người dân quyết định “Vì vịt quên mình, vì gà bỏ mạng”, nhóm chữ “Vị quốc vong thân” nghe thật là mơ hồ và xa lạ!

Chỉ trong vòng 36 ngày **Miền Bắc Việt Nam** đã bộc lộ ba thảm trạng nói lên ba tử điểm của văn hóa. Một là người dân phủ định giá trị của đời sống xã hội. Hai là người dân chỉ yêu trái cây vấy máu chứ không xót thương đồng bào lâm nạn. Ba là người dân xem miếng thịt gà H5N1 quan trọng hơn mạng sống của chính mình. Đọc đến đây hẳn nhiên đảng CSVN sẽ lớn tiếng tố cáo bài viết này là bài viết có mục đích “Nói xấu người Việt Nam”. Chẳng ai có quyền lợi gì khi phải làm cái công việc bị gọi là “Người Việt nói xấu người Việt”. Vấn đề không là nói xấu hay nói tốt. Vấn đề chính là những tin tức được viện dẫn là những tin tức tuyệt đối chính xác. Vấn đề chính là muốn trị bệnh, bệnh nhân phải nói thật, nói rất thật cho bác sĩ biết mọi chi tiết về diễn tiến của bệnh trạng. Nói thật như thế kia không có nghĩa là bệnh nhân đã “nói xấu” cơ thể của chính đương sự. Một người muốn trị bệnh nhưng lại né tránh nói về bệnh lý của mình, người đó chẳng khác nào loài chim đà điểu. Có truyền thuyết cho rằng chim đà điểu trốn bảo cát bằng cách cắm đầu vào những đồng cát. CSVN hãy từ giả bộ óc của chim đà điểu, hãy bình tĩnh đối diện với hiện tượng “văn hóa của bầy ruồi”.

Mang ba tin tức về tử điểm của văn hóa cộng với những tin tức về đời sống cơm áo của người dân đặt cạnh những tin tức về ải Nam Quan, thác Bản Giốc, về Hoàng Sa, Trường Sa, về bauxite Tây Nguyên... một người dầu lạc quan tới đâu cũng không thể phủ nhận sự thực rằng lịch sử Việt Nam hiện đang chìm sâu trong đêm đen mê mông

và bất tận. Trong đêm đen kia đi tìm sức dân để chống ngoại xâm Trung Quốc quả là việc làm của một kẻ nhảy xuống đáy giếng để tìm đường tiếp cận với mặt trăng. Sức dân được trình bày như một tổng hợp của hai yếu tố tinh thần và thể chất. Tuy nhiên, không người nào không nhận biết rằng: ngày nào “văn hóa của bầy ruồi” còn tồn tại ngày đó sức dân chỉ là sức sống héo mòn của những người bị bệnh liệt kháng. Liệt kháng tim óc là trọng tâm. Liệt kháng thể xác là hệ lụy. Vì vậy vấn đề tiên quyết là sự phục hồi dân tộc tinh, dân tộc tính. Phục hồi văn hóa Việt. Câu hỏi cần nêu lên là: Làm thế nào để có thể xác nhận đâu là nguyên nhân của sự việc văn hóa Việt Nam biến đổi thành văn hóa của bầy ruồi? Câu trả lời nằm ở bài toán trừ. Thực vậy, cùng là người Việt Nam tại sao người Việt ở Nam vĩ tuyến 17 (gọi tắt là người Nam) lễ độ và lịch sự hơn rất nhiều lần so với người Việt sanh ra và lớn lên ở bắc vĩ tuyến 17 (gọi tắt là người Bắc)? Xin thưa rằng: 1975 trừ đi 1954 chúng ta có đáp số là 20 năm. Nói rõ ra: người Bắc hơn người Nam 20 năm ngụp lặn trong guồng máy giáo dục của đảng CSVN. Đó là lý do giải thích tại sao người Bắc “dữ dằn” hơn người Nam.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giáo dục Marx Hồ chính là cội nguồn sản sinh ra “văn hóa của bầy ruồi”. Muốn phục hồi văn hóa Việt, muốn phục hồi sức dân để đương đầu với Bắc xâm, người Việt Nam trong cũng như ngoài nước không còn chọn lựa nào khác hơn là cùng nhau nỗ lực đẩy đảng CSVN rơi vào hố đào thải của lịch sử./.

ĐỗTháiNhiên

(<http://www.vietvusa.com>)